

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobce **M. K.**, bytem P. S. 17, P., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, Jeremenkova 40a, Olomouc, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, čj. KUOK 24739/2014, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 17. 12. 2013, čj. SMOL/236520/2013/OARMV/PNL/Dub.

[2] V žalobě žalobce brojil proti tomu, že odvolání bylo zamítnuto proto, že ho podal zmocněnec, tedy osoba, která podle žalovaného byla osobou nepřislušnou, protože zmocněnec nebyl akceptován ze strany správního orgánu I. stupně. Tento postup žalobce shledal jako nelegitimní. Řízení o přestupcích je upraveno zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a subsidiárně pak správním řádem. Žádná z těchto procesních norem nepřiznává správnímu orgánu možnost neakceptace zmocnění účastníka řízení bez dalšího. Již z povahy práva zvolit si v řízení zástupce jako práva definovaného správním řádem (§ 33 a násl.), ale především normou ústavněprávní síly (čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) vyplývá, že jeho neakceptace je zcela zásadním zásahem nejen do procesních práv účastníka správního řízení, ale především do základních práv obviněného při trestním obvinění. V řízení o přestupcích se uplatní mj. zásada zajištění práva na obhajobu, která vyjadřuje požadavek ochrany zákonných práv a zájmů osoby, proti níž je vedeno přestupkové řízení. Smyslem obhajoby je poznání všech skutečností důležitých ke zjištění objektivní pravdy o přestupku, okolností svědčících pro i proti osobě obviněné ze spáchání přestupku. Výkon obhajoby tak směřuje k dosažení spravedlivého rozhodnutí, a to má vliv na právní vědomí. Zásada je tedy stanovena nejen v zájmu osoby, proti které se řízení vede, ale též v zájmu společnosti. Z nezcizitelné povahy základních lidských práv vyplývá, že k jejich popření může dojít pouze v závažných případech a především v případech daných zákonem. Žádný zákon, který by umožňoval neakceptování obhájce, český právní řád nezná. Pokud správní orgán I. stupně dospěl k názoru, že zmocnění zástupce je ze strany žalobce obstrukčním krokem (s ohledem na údajnou nemožnost doručování písemností), měl postupovat podle § 33 odst. 4 správního řádu, které odkazuje na § 32 odst. 2 téhož zákona, tedy usnesením ustanovit zmocněnci opatrovníka. Tento postup je však možný jen v případě, že se zmocněnci prokazatelně nedaří doručovat. Správní orgán I. stupně se však o doručení písemností ani nepokusil. Zmocněnec žalobce ve svém podání na ústním jednání dne 5. 8. 2013 uvedl jako doručovací adresu e-mail p.@k..me. Spisová dokumentace však neprokazuje, že by se správní orgán pokusil na tuto doručovací adresu doručit předvolání k dalšímu ústnímu jednání. Žalovaný sice ve svém rozhodnutí uvedl, že skutečnost, že byla odeslána e-mailová zpráva dne 23. 8. 2013 v 8:16 hodin je doloženo „výtiskem IT protokolu z tzv. mailového serveru“, dle názoru žalobce tato listina (která není ničím jiným než přepisem neformální komunikace mezi jakýmsi L. Z. a D. V., nejedná se o výpis z mail serveru, jde o toliko zprávu, kterou zaslal jeden úředník druhému) neprokazuje, jaká zpráva, s jakým obsahem, s jakými přílohami, byla zaslána z jaké a na jakou elektronickou adresu a zda byla elektronicky podepsána. Situace je obdobná, jakoby žalobce dokládal správnímu orgánu skutečnost, že učinil podání výtiskem e-mailu od třetí osoby, která v tomto e-mailu tvrdí, že podání bylo učiněno (údajný „log“ je přílohou žaloby). Mimochodem i v případě, že by tento přepis e-mailu odeslaného (zřejmě) neznámým panem L. Z. byl skutečným logem ze serveru, ani tento by nijak neprokazoval, že Magistrát města Olomouce odeslal písemnost, neboť tento popisuje pouze skutečnost, že nějaká zpráva byla SMTP serverem přijata z účastnické elektronické adresy, nikoliv však předána serveru příjemce zprávy. Jednoduše řečeno, pokud by server Magistrátu města Olomouce nebyl vůbec připojen k internetu (tedy by ani teoreticky nemohl zprávu odeslat), vypadal by serverový log právě tak, jak jej

prezentuje správní orgán I. stupně (příloha – údajný serverový log). Dále by z takového serverového logu vyplývalo, že i v případě, kdyby skutečně měl být takový e-mail odeslán, nejednalo by se o písemnost vypravenou ve smyslu správního řádu. V přeloženém „logu“ se objevují toliko tři e-mailové adresy – p.@k.me, v..d.k@o.eu a p.@o.eu. Ani jedna z těchto adres však není elektronickou adresou elektronické podatelny Magistrátu města Olomouce, přitom orgán veřejné správy je povinen zasílat písemnosti účastníkům řízení z elektronické adresy podatelny (a nikoliv z osobní adresy úředníka), protože v opačném případě nejde o prokazatelnou písemnost orgánu veřejné správy a o projev orgánu veřejné správy. K tomu žalobce odkázal na povinnost odesílat dokumenty jejich veřejnoprávnímu původci, tedy i orgány veřejné správy z jednotného místa z tzv. výpravny a z elektronické adresy podatelny, která plyne z § 1 a § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (v judikatuře též rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 Ans 5/2010 – 172). K tomu žalobce doplnil, že speciálně upravená e-mailová schránka jeho zástupce přijímá (dle nastaveného whitelistu) toliko písemnosti z elektronických adres elektronických podatelen úřadů, a to jako ochranu před nevyžádanou poštou. Dále žalovaný poukazoval na účelovost jednání zmocněnce žalobce spočívající v uvedení adresy pro doručování v systému evidence obyvatel, a to na Kanárských ostrovech. Předně žalobce v této skutečnosti (uvedení adresy v Evropské unii) nespatřuje v žádném případě obstrukci, avšak i přesto, právě z tohoto důvodu (pobyt v různých částech světa) uvedl žalobce správnímu orgánu jako doručovací adresu e-mail, zejména proto, aby usnadnil komunikaci se správními orgány. Na této adrese má též zřízen elektronický podpis (certifikační autorita PostSignum). V případě, že se správní orgán I. stupně ani nepokusil doručit zmocněnci žalobce písemnosti na doručovací adresu, kterou zmocněnec žalobce správnímu orgánu zadal, nelze hovořit o nepřebírání písemností ze strany zástupce žalobce. Po provedeném ústním jednání dne 5. 8. 2013 zůstal vůči zmocněnci žalobce správní orgán I. stupně zcela nečinný. Žalobce se však tuto skutečnost nedozvěděl, neboť předpokládal, že správní orgán I. stupně bude postupovat zákonným způsobem a zasílat písemnosti též jeho zmocněnci. Následně, když žalobci přišlo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toto telefonicky konzultoval se zmocněncem, který žalobce ujistil, že správní orgán má povinnost zaslat rozhodnutí též zmocněnci, že věří, že mu též bude doručeno. Přesto žalobce zaslal předmětné rozhodnutí zmocněnci poštou, avšak pravděpodobně došlo ke ztrátě předmětné zásilky. I přesto, že zmocněnec neměl rozhodnutí k dispozici, podal z právní opatrnosti proti rozhodnutí odvolání. Žalovaný se ve svém rozhodnutí opírá o obecnou floskuli odkazující na teorie zakazující zneužití zpráv, přičemž se odkazuje na právní literaturu a judikaturu NSS, konkrétně na rozhodnutí ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 – 81. Toto rozhodnutí však nejenže na tuto konkrétní věc nedopadá, respektive hovoří zcela ve prospěch žalobce. Nejvyšší správní soud v daném případě posuzuje případ, kdy žalobce zmocnil v řízení zmocněnce z Kuvajtu, jednalo se o tzv. odkázání se na osobu vzdálenou, tedy osobu, která s určitostí ani teoreticky nemohla hájit práva účastníka řízení a s velkou pravděpodobností ani neexistovala (nadto ve věci, kde tato byla zmocněna toliko k doručení rozhodnutí o zjevně pozdě podaném odvolání, kdy tato neučinila na rozdíl od zástupce žalobce v projednávané věci jediný procesní úkon směřující k obhajobě práv účastníka řízení). Naopak rozsudek, na který odkazuje žalobce, obsahuje úvahu

odkazující na § 17 odst. 6 nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení), podle něhož správní orgán mohl určitou osobu ze zastupování jako zmocněnce vyloučit, jestliže by vystupováním takového zmocněnce účel řízení byl znesnadněn, ohrožen nebo mařen, musí však učinit opatření, aby strana tím neutrpěla právní újmy. Vzhledem k tomu budiž tohoto práva použito jenom v případech velmi vážných, např. když zmocněnec nemůže se pro vadu řeči řádně dorozumět, nebo není dostatečně rozumově vyvinut nebo je nenapravitelným kverulantem apod. K tomu žalobce doplnil, že jeho zmocněnec nemá vady řeči, se správním orgánem se u ústního jednání kvalitně dorozuměl, rozumově vyvinutý je lépe než sám žalobce, ani není kverulantem. Nadto jeho odmítnutím (respektive odmítnutím jím provedeného úkonu) utrpěl žalobce právní újmu (žalovaný se nevěnoval jeho zástupcem podanému odvolání a nepřezkoumal postup v řízení před orgánem I. stupně). Tato situace však nenastala v projednávané věci. V projednávané věci došlo k situaci, kdy žalobce zmocnil svého zástupce, ten se následně omluvil z ústního jednání, kdy správní orgán I. stupně omluvu nepřijal. Žalobce tedy zmocnil jiného zástupce, který se účastnil jednání a činil další procesní úkony. Dokonce si pro usnadnění komunikace se správními orgány zvolil doručovací adresu na e-mail, tedy mohl komunikovat daleko flexibilněji než žalobce sám. Správní orgán I. stupně však takovéto zastoupení zcela nelegitimně neuznal jen z toho důvodu, že zmocněnci vlastním pochybením nemohl doručit písemnost. Nelze tedy hovořit o tom, že by zvolením zástupce žalobce sledoval obstrukční cíle, neboť jeho zmocněnec prokazatelně existoval a prokazatelně v řízení vystupoval jménem účastníka. Naopak, v projednávané věci žalovaný odmítl přiznat právní účinky úkonu zástupce žalobce, tedy krácení účastníka na jeho právech je zcela zjevné. Správní orgán I. stupně tedy odmítl přiznat účinky zastoupení nejen zcela nelegitimně, ale zároveň i v rozporu s procesně-právními předpisy. Pokud by správní orgán skutečně nemohl zástupci účastníka doručovat písemnosti, měl postupovat podle § 33 odst. 4 správního řádu a zmocněnci ustanovit opatrovníka, v případě, že vydal procesní rozhodnutí, o tomto vydat usnesení, proti kterému má žalobce právo odvolání, a to před vydáním konečného rozhodnutí ve věci – srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2010, čj. 63 A 14/2010 – 30, na který žalovaný rovněž odkázal v důvodové části rozhodnutí a který vytkl odvolacímu správnímu orgánu chybný procesní postup, který ale fakticky v řízení neměl vliv na výsledek. V projednávané věci ale chybný postup správního orgánu I. stupně a následně žalovaného měl vliv na výsledek řízení v neprospěch žalobce. Chybným rozhodnutím žalovaného bylo omezeno právo žalobce na dvojinstančnost řízení spočívající v právu na odvolání podle § 81 správního řádu. Žalovaný v projednávané věci tedy prohlásil za neplatné úkony učiněné zmocněncem žalobce, kdy k takovému postupu neexistuje opora v právních předpisech. Nadto žalobcem zvoleného zástupce odmítl s poukazem na nemožnost mu doručit písemnosti, kdy tato situace však byla způsobena správním orgánem, který nedoručoval písemnosti na doručovací adresu zástupce žalobce; nadto pro případy, kdy zástupci nelze doručovat písemnosti, předjímá správní řád jiný postup (ustanovení opatrovníka). Žalobce byl přesvědčen, že postup žalovaného je toliko procesní obstrukcí ve snaze nemuset rozhodovat v meritu věci. Žalobce navrhl napadená rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. a přiznat mu náklady řízení.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce interpretuje § 33 odst. 1 a násl. správního řádu, včetně čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod pouze metodou jazykového výkladu a zcela pomíjí smysl této právní úpravy. Smyslem výše uvedených ustanovení není zajistit prodlužovat průběh řízení, případně znemožnit doručení rozhodnutí ve věci. V daném případě dospěl žalovaný k závěru, že ze strany žalobce došlo ve věci zastoupení na základě plné moci (§ 33 a násl. správního řádu) k zneužití práva. Nejvyšší správní soud definoval zneužití práva jako situaci, kdy někdo vykonává své subjektivní právo k neodůvodněné újmě jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jen zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené. Ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem. Výkonu práva, které je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjato s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje (...). V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového, odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by při existenci několika různých interpretačních alternativ racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamena znát jenom jejich text, ale především pochopit smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takovéto chování může zároveň mít povahu zneužití subjektivního práva (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 – 46). Ze spisového materiálu lze dovodit, že ze strany jak žalobce, tak jeho zmocněnce došlo k zneužití institutu zastoupení na základě plné moci tím, že si zmocnitel zvolil osobu k zastupování, která měla v době probíhajícího řízení doručovací adresu C. A. No. 9, P. 1, E. T. de C., 380 05 S. C. de T.. Písemnosti zasílané na uvedenou adresu se však vracely s poznámkou „neznámý“. Taktéž časté měnění e-mailové adresy pro doručování ze strany zmocněnce, některé s diakritickými znaménky podporují domněnku o účelovosti měnění adres pro doručování písemností zmocněnci, který navíc jakékoliv doručení prostřednictvím e-mailové adresy zásadně nepotvrzoval. Na tuto skutečnost poukázal žalovaný ve svém rozhodnutí a své závěry dostatečně odůvodnil. Na skutečnost, že se jedná ze strany zmocněnce o zcela zřejmé obstrukce, které činí i v dalších případech, kdy zastupuje další klienty, poukázal žalovaný též ve svém rozhodnutí. Žalovaný shledal postup správního orgánu I. stupně jako souladný se správním řádem, a proto odvolání zamítnul. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

[4] V replice žalobce uvedl, že žalovaný v předmětném vyjádření obhájí správnost svého postupu spočívající v zamítnutí odvolání jako nepřipustného v důsledku odmítnutí zástupce žalobce. Žalovaný je názoru, že podáním odvolání byly způsobeny nedůvodné průtahy řízení a výběr zástupce žalobcem byl výrazem zneužití práva. K tomu žalobce uvedl, že závěr, že zástupci žalobce není možné efektivně doručovat, je zcela nepodloženou mediální spekulací. Žalobce v žalobě konkrétně uvedl, v čem správní orgány pochybily při doručování písemností (zejména nevypravily písemnosti na doručovací adresu zástupce žalobce). Zástupce žalobce naopak správnímu orgánu postup při doručování usnadnil, neboť, byť má v systému evidence obyvatel uvedenu doručovací adresu v Praze 1, kde má řádně označenu poštovní schránku, požádal správní orgány, pro usnadnění komunikace a zvýšení flexibility řízení, o doručování na elektronickou adresu, na které má zřízený elektronický podpis od certifikační autority PostSignum (Česká pošta s.p.). Skutečnost, že žalovaný nejen nedoručoval písemnosti zástupci žalobce (v případě potíží s doručováním mohou správní orgány takové osobě, které nelze doručovat, ustanovit opatrovníka), ale zejména odmítl podání odvolání, tedy úkon, který zástupce žalobce činil ve prospěch žalobce a kterým fakticky hájil jeho práva, považuje žalobce za flagrantní porušení práva na spravedlivý proces. Jen stěží lze hodnotit výběr zástupce jako účelový, když je ze spisového materiálu zřejmé, že se zástupce účastníka účastnil ústního jednání, argumentoval ve prospěch žalobce a dále též jménem žalobce podal odvolání. Žalobce považoval za absurdní, aby správní orgán nedoručoval písemnosti zástupci žalobce na jím určenou doručovací adresu a následně tímto svým postupem odůvodnil odmítnutí zástupce žalobce jako takového, byť zákon předjímá postup správních orgánů v případě, kdy nelze zástupci účastníka řízení doručovat písemnosti (§ 33 odst. 4 správního řádu). Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 – 81, týkající se volby zmocněnce z Kuvajtu a na to, že podle tohoto rozsudku žalobce neměl *de facto* v úmyslu být zastoupen a zvolením svého zástupce sledoval jiné cíle (oddálit konec řízení, dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty apod.). Jen stěží lze dovodit závěr, že účastník neměl v úmyslu být zastoupen, když se jeho zástupce účastnil ústního jednání, argumentoval v jeho prospěch a podával jeho jménem opravné prostředky. Žalovaný dle názoru žalobce nepochopil rozdíl mezi zjevně dissimulativním úkonem, tedy např. volbou neexistujícího zmocněnce z Tádžikistánu či Mongolska nebo zmocněním R. M. z Afriky, kdy je zjevné, že účastník řízení nemá ve skutečnosti v úmyslu být zastoupen a mezi volbou zmocněnce, který v řízení aktivně vystupuje, pouze mu dle správního orgánu není možné doručovat písemnosti, byť žalobce též tuto tezi v podané žalobě vyvrátil.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 11. 3. 2014 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že žalobce po obdržení oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu

jednání udělil plnou moc Ing. M. J. dne 3. 7. 2013. Zmocněnec požádal o doručování na doručovací adresu M. 989/7, P. 9, a to v omluvě z ústního jednání ze dne 15. 7. 2013, protože má jiná ústní jednání v Českých Budějovicích a v Písku. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce, a to k rukám jeho zástupce, na 5. 8. 2013. Z tohoto jednání se zmocněnec omluvil, protože musel opatrovat nezletilou dcerou a bývalá žena musela neplánovaně vycestovat na služební cestu, proto požádal o stanovení dvou až tří termínů ústního jednání, nejlépe po 22. 8. 2013, kdy jeden termín zmocněnec určitě potvrdí.

[7] Sdělením ze dne 23. 7. 2013 správní orgán I. stupně sdělil žalobci a současně zmocniteli, že dne 22. 7. 2013 obdržel omluvu zmocněnce a tuto nevyhodnotil jako řádnou. Důvody omluvy uvedené zmocněncem nejsou podle názoru správního orgánu důležitým důvodem pro omluvu z nařízeného ústního jednání, přičemž o nutnosti dostatečně odůvodnit omluvu byli žalobce i zmocněnec poučeni na předvolání.

[8] Podáním ze dne 4. 8. 2013 zmocněnec sdělil správnímu orgánu, že mu žalobce uložil za úkol podat správnímu orgánu plnou moc znějící na žalobcem vybraného nového zmocněnce, a že dle přání žalobce bude nadále ve věci vystupovat jako zmocněnec, neboť žalobce mu plnou moc vypověděl a tato plná moc zaniká doručením plné moci na nového zmocněnce. Novou plnou mocí ze dne 31. 7. 2013 žalobce zmocnil P. K. k zastupování ve správním řízení. S tímto zmocněncem proběhlo projednání přestupku dne 5. 8. 2013. Zmocněnec uvedl jako adresu pro doručování: p.@k.me. Do protokolu zmocněnec žalobce namítal, že úhel měření asi 42° neodpovídá rychloměru AD9T. Pokud doloží policie osvědčení o proškolení nyní, nelze vyloučit možnost, že jde o padělek, neboť je zcela namístě otázka, proč takové osvědčení nedoložila rovnou. Dále žádal zmocněnec o provedení plánu či nákresu, ze kterého bude zřejmé, kde měření probíhalo, neboť obecné uvedení silnice I/55 u obce Vsisko je zcela vágní a nejasné, vedoucí k nepřezkoumatelnému samotnému obvinění. Takto by např. nemohla být specifikována dopravní nehoda. Upřesnění místa je pro zmocněnce důležité, aby se mohl seznámit s místní situací z hlediska techniky měření ohledat místo měření (úhly, zakřivení komunikace, převýšení komunikace, vzájemné postavení vozidla vůči rychloměru atd.). Zmocněnec žalobce namítl, že nelze provést dokazování, když nebylo přesně specifikováno místo spáchání přestupku a zmocněnec se tak nemohl na dokazování řádně připravit. Po provedeném dokazování zmocněnec žalobce namítl totéž a navrhoval doložit dokument o proškolení policistů k měření rychlosti a plán či nákres místa měření rychlosti se zaznačením pozice radaru a měřeného vozidla. Zmocněnci žalobce byly poskytnuty kopie spisu č. I. 1 - 6. Předvoláním ze dne 23. 8. 2013 byl přímo žalobce vyzván k tomu, aby se dostavil k projednání přestupku dne 10. 9. 2013. Do spisu bylo doloženo osvědčení o proškolení zasahujícího policisty. Z evidence obyvatel si vyžádala oprávněná úřední osoba údaj o doručovací adrese či adrese pobytu a k žádosti ho správního orgánu I. stupně, odbor správy, z informačního systému evidence obyvatel sdělil, že trvalý pobyt na adrese Čs. Armády 601, Praha 6, byl ukončen od 11. 6. 2013 a doručovací adresa je C. A. No. 9, P. 1, E. T. de C., 380 05 S. C. de T..

[9] Předvolání ze dne 4. 9. 2013 doručoval správní orgán I. stupně zmocněnci na jeho doručovací adresu na Kanárské ostrovy. Zásilka se vrátila zpět s poznámkou „neznámý“ („desconocido“, přeloženo podle <http://slovník.seznam.cz/es-cz>). Správní orgán opětovně doručoval na tutéž adresu 5. 9. a 25. 9. 2013, i v druhém případě se vrátila stejným způsobem zásilka zpět.

[10] Přestupek byl opětovně projednáván 16. 10. 2013, kdy byli vyslechnuti zasahující policisté. Dne 16. 10. 2013 byl projednán přestupek v nepřítomnosti žalobce. Předvolání bylo doručováno současně žalobci a ten ho 6. 9. 2013 převzal do vlastních rukou.

[11] Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2013 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., za který mu byla uložena pokuta 3.000 Kč a uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvou měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce byl uznán vinným, že dne 28. 5. 2013 ve 14:47 hodin na silnici I/55 u obce Vsisko ve směru od obce Olomouc na obec Krčmaň při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky X, překročil o 39 km/h nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou zákonem na 90 km/h, kdy vozidlu byla silničním radarovým rychloměrem AD9T naměřena rychlost 134 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 129 km/h, tedy rychlost o 39 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena. V rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že zmocněnci žalobce bylo předvolání zasláno dne 23. 8. 2013 na e-mailovou adresu p.@k..me. Správní orgán podotkl, že aby bylo možno toto předvolání zaslané na e-mailovou adresu považovat za doručené, je třeba, aby adresát jeho doručení potvrdil v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Zmocněnec však toto doručení nikdy nepotvrdil, a proto správní orgán postupoval tak, jako by zmocněnec o doručování na elektronickou adresu nepožádal, v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu. Z důvodu šetření práv žalobce posunul správní orgán termín ústního jednání na 16. 10. 2013. Předvolání na doručovací adresu v S. C. de T. se dvakrát vrátilo s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Žalobci bylo předvolání řádně doručeno 6. 9. 2013. Správní orgán pojal podezření, že zmocněnec žalobce se snaží probíhající správní řízení cíleně „brzdit“, protože má záměrně odhlášen trvalý pobyt na území ČR, kdy má uvedenou pouze doručovací adresu do zahraničí. Účelem zastoupení obviněného zmocněncem tak v tomto případě není účinně obhajovat práva a zájmy obviněného, ale znemožněním doručení písemnosti vytvářet správnímu orgánu takové překážky v projednání přestupku žalobce, aby uplynul jeden rok od spáchání přestupku, čímž by došlo k prekluzi podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. V jednání zmocněnce i žalobce spatřoval správní orgán snahu o vytváření obstrukcí, aby bylo zabráněno řádnému a včasnému průběhu správního řízení. Vzhledem k tomu, že každé předvolání k ústnímu jednání si žalobce vždy osobně převzal a mohl tak zmocněnce o jeho konání vždy včas informovat, projednal správní orgán přestupek v nepřítomnosti žalobce, kdy byl zároveň proveden i výslech obou svědků. Žalobce měl možnost svá procesní práva hájit řádným způsobem a měl možnost se seznámit se spisovým materiálem. Žalobce se však ani jednou

z nařízeného ústního jednání neomluvil, a to ani prostřednictvím zmocněnce a správní orgán nijak nekontaktoval. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu dostavil pouze jednou a pak přestal jakkoliv komunikovat a spolupracovat se správním orgánem a zároveň se snažil znemožnit doručování písemností, jak bylo uvedeno výše. Vzhledem k uvedenému měl správní orgán závažné pochybnosti o účelu zastoupení obviněného zmocněncem. Správní orgán I. stupně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve své judikatuře ve vícero případech dospěl k tomu, že žalobce jednal účelově, aby se vyhnul projednání přestupku či dokonce právo se stejným cílem zneužíval (rozsudek ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 271/2011 - 81, nebo ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS). Institut zákazu zneužití subjektivních práv představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato – ve skutečnosti, ovšem pouze zdánlivě, odpovídá dikci právního předpisu, avšak je zároveň pociťováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí společnosti újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití. Zákaz zneužití práva však musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat ... Je pravdou, že volba zástupce ze vzdálené země, pokud působí, nebo bude působit komunikační problémy mezi zástupcem a správním orgánem, vyvolává pochybnosti o skutečném účelu zastoupení a je argumentem svědčícím o zneužití práva. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nelze bez dalšího tvrdit, že zvolený zástupce ze zahraničí vždy představuje zneužití práva na zastoupení ... V daném případě sice zmocněnec obviněného nepocházel ze vzdálené země, avšak záměrně nepotvrzoval poštu zasílanou na jeho e-mailovou adresu a jako doručovací adresu měl uvedenou vzdálenou cizinu, proto byl správní orgán názoru, že výše uvedené závěry lze aplikovat i v tomto případě. Dále správní orgán odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 83/96 a citoval z něj. Podle správního orgánu závěry z tohoto nálezu se dají analogicky aplikovat i na správní řízení, respektive proces správního trestání. Správní orgán dospěl k závěru, že v daném případě se ze strany žalobce zjevně jednalo o zneužití práva zvolit si zmocněnce. Takto získal správní orgán jistotu, že zplnomocnění osoby pana P. K., narozeného X, Čs. a. 601, P. 6, je neúčinné. Žalobce si vždy předvolání k ústnímu jednání osobně převzal na doručovací adrese, a přestože si musel být vědom obstrukčního jednání svého zmocněnce, neprojevil žádnou snahu o uplatnění svých práv v řízení a se správním orgánem nijak nekomunikoval. Žalobce tedy měl dostatečnou možnost seznámit se spisovým materiálem a všemi podklady pro vydání rozhodnutí.

[12] Rozhodnutí o přestupku bylo doručeno dne 20. 12. 2013 žalobci do vlastních rukou.

[13] Dne 6. 1. 2014 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně odvolání podané Petrem Kocourkem, zmocněncem žalobce, podané na poštu 2. 1. 2014. Součástí správního spisu je výtisk e-mailové zprávy, kterou Z. L. zaslal V. D. výpis z logu na poštovním serveru správního orgánu I. stupně. Dne 4. 4. 2014 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil zmocněnec žalobce K. S. a převzal fotokopii spisového materiálu (listy č. 1 - 48), včetně příloh.

[14] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že zmocněnec Petr Kocourek podal odvolání jménem žalobce, ačkoliv z textu odvolání je patrné, že o existenci předmětného správního rozhodnutí se P. K. dozvěděl telefonicky od žalobce a postupoval podle § 84 správního řádu, tj. jakoby mu rozhodnutí oznámeno nebylo. P. K. žádal o doručování na e-mailovou adresu obecny@zástupce.eu. Žalovaný se přednostně zabýval otázkou platnosti, respektive přípustnosti zmocnění žalobce k zastupování v řízení P. K., které bylo správním orgánem v odvoláním napadeném rozhodnutí označeno za obstrukční s cílem zneužití práva zvolit si zmocněnce. Žalovaný se v zásadě ztotožnil s odůvodněním správního orgánu, dále však v tomto smyslu zkoumal předešlý postup správního orgánu I. stupně v době, kdy se P. K., zmocněnému k zastupování v řízení po výpovědi plné moci Ing. J., nedařilo správnímu orgánu doručovat na adresu, kterou má P. K. uvedenou jako doručovací adresu v systému evidence obyvatel, a sice C. A. No. 9, P. 1, E. T. de C., 380 05 S. C. de T.. Již tato adresa svým způsobem vyvolává pochybnosti ve vztahu k samotnému zákonu č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, kdy je velmi zvláštní se domnívat, že by záměrem zákonodárce bylo uvádění údajů o adresách, na které mají být doručovány písemnosti podle zvláštního právního předpisu (§ 10b zákona o evidenci obyvatel), ve smyslu adres v cizině. Pokud by tomu tak bylo, pak šetřením, respektive praktikováním doručování správní orgán osvědčil, že v případě P. K. by se dokonce mohlo jednat o přestupkové jednání ve smyslu § 17d odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, kdy v řízení bylo najisto prokázáno, že na uvedené adrese (Tenerife), si P. K. písemnosti nepřebírá a je na této adrese neznámý, jak je vyznačeno na dvou dodejkách obsažených ve správním spise: „desconocido“, přeloženo jako „neznámý“ (<http://slovník.seznam.cz/es-cz/>). Podle výše citovaného ustanovení zákona o evidenci obyvatel se přestupku dopustí ten, kdo správnímu úřadu příslušnému podle § 8a odst. 1 a odst. 2 téhož zákona uvede nepravdivé údaje k jejich zavedení do informačního systému evidence obyvatel. V posuzovaném případě tedy P. K. projevil vůli nechat si doručovat písemnosti na e-mailovou adresu p.@k..me (protokol o ústním jednání ze dne 5. 8. 2013), odkud nebylo v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu přijetí e-mailu od správního orgánu dne 23. 8. 2013 ani následující pracovní den P. K. potvrzeno. Na této skutečnosti nic nemění ani samotná absence zaslání e-mailu v textové podobě ve správním spise, neboť skutečnost, že s e-mailovou schránkou p.@k..me bylo oprávněnou úřední osobou komunikováno, respektive na tuto byla zaslána e-mailová zpráva dne 23. 8. 2013 v 8:16 hodin, byla doložena výtiskem IT protokolu z tzv. e-mailového serveru, provozovaného Statutárním městem Olomouc. O tendenčním jednání P. K. už od

samotného počátku jeho zmocnění a zastupování nasvědčuje existence právě již zmíněné adresy pro doručování písemností v systému evidence obyvatel, následný projev vůle P. K. doručovat na e-mailovou adresu p.@k.me, v podaném odvolání pak dokonce na další e-mailovou adresu ve tvaru obecny@zastupce.eu. K takto uvedené e-mailové adrese žalovaný doplnil, že na takto formulovanou e-mailovou adresu by ani nebylo možné doručovat, pakliže by byla precizně opsána z podaného odvolání, kdy je obecně známo, že formát zadávání e-mailových adres, respektive formát elektronických adres je v souladu se zásadami elektronické komunikace nutné definovat vždy bez diakritických znamének. Nad rámec uvedeného je žalovanému již delší dobu známá obdobná činnost P. K. v předchozích řízeních. Jedná se zejména o ztěžování způsobu doručování písemností, tj. zejména opakované obstrukce s doručovací adresou, respektive doručováním na uváděné e-mailové adresy. Pro dokreslení situace žalovaný některé ve stručnosti uvedl, šlo o adresy v Panamě, adresu ohlašovny s e-mailem obecny@zastupce.eu jako doručovací adresou, přičemž žalovaný uvedl sp. zn. tří projednávaných věcí. Další odvolací řízení, která ještě probíhají, žalovaný nejmenoval. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že obstrukce ze strany P. K. jsou více než zjevné a s přihlédnutím k jejich četnosti a předešlému postupu žalovaný zaujal stanovisko, že takovéto projevy zmocněnci již nelze akceptovat, neboť pokaždé nesou znaky jednání, které má za cíl oddálení konce řízení, anebo dosažení uplynutí prekluzivní lhůty dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyšší správní správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 – 81, ze kterého citoval. Žalovaný uzavřel uvedené s tím, že samotné nevyrozumění žalobce o neakceptaci zvoleného zmocněnce před vydáním rozhodnutí, ale teprve v rámci odůvodnění rozhodnutí v meritů věci, nemělo v daném případě přímý vliv na práva žalobce, neboť žalobce byl v průběhu řízení řádně předvoláván k ústním jednáním ve věci a současně realizoval svá práva zejména ve formě zvolení zmocněnce k zastupování, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí, kdy žalobcův zmocněnec byl z projednávání věci správním orgánem I. stupně vyloučen. Po obdržení rozhodnutí do vlastních rukou dne 20. 12. 2013, tedy mohl žalobce sám učinit procesní kroky nebo si k tomuto účelu zvolit zmocněnce jiného, což neučinil. Žalovaný vzhledem k nepřipustnosti odvolání přezkoumal proběhlé řízení a napadené rozhodnutí z hlediska zákonnosti, tedy zda nejsou dány důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Prostudováním a posouzením písemností, které jsou součástí spisové dokumentace, dospěl žalovaný k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by zavedení výše jmenovaných opravných prostředků odůvodňovaly.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[16] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 28. 5. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 24. 3. 2014.

[17] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval

souzenou věc v návaznosti na hmotněprávní úpravu účinnou v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[18] Klíčovými spornými otázkami v souzené věci jsou nepřipustnost podaného odvolání zmocněncem a aplikace institutu, spočívajícího v zákazu zneužití práva.

[19] Rozhodnutí o přestupku ze dne 17. 12. 2013 bylo doručeno žalobci do vlastních rukou, rozhodnutí se tak dostalo objektivně do jeho dispoziční sféry. O tom svědčí i skutečnost že dne 2. 1. 2014 bylo odesláno zmocněncem žalobce odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Patnáctidenní odvolací lhůta počala běžet 27. 12. 2013 a skončila 5. 1. 2014. Z tohoto pohledu by odvolání podané zmocněncem žalobce bylo učiněno včas.

[20] Druhou, spojenou otázkou pro závěr o přípustnosti odvolání je otázka správnosti aplikace institutu spočívajícího v zákazu zneužití práva.

[21] Správní orgán je podle zdejšího soudu oprávněn a povinen posuzovat existenci a platnost úkonů, mezi něž patří plná moc, i když jde o soukromoprávní úkony. Jasná a pevná hranice mezi úkony soukromoprávními a veřejnoprávními neexistuje a procesní řády ve veřejném právu odkazují na ustanovení občanského zákoníku o plné moci a používají je. Toto pojetí dosvědčuje i judikatura. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, čj. 7 Afs 130/2009-200 (všechny zde citované rozsudky jsou publikovány na www.nssoud.cz), *k soukromoprávní absolutní neplatnosti úkonů, jež mají být základem daňové povinnosti, jsou všechny orgány veřejné moci povinny přihlédnout z úřední povinnosti v kterékoli fázi řízení*. Soud proto konstatuje, že shledává, shodně s žalovaným, oprávnění správního orgánu posuzovat, zda úkon v řízení (zde zvolení zmocněnce) naplňuje znaky zneužití práva. A právě účinkem konstatování o zneužití práva je shledání tohoto úkonu jako absolutně neplatného (srov. Zdeněk Pulkrábek. *Zákaz zneužití práv v rozporu s jeho účelem*. Eurolex Bohemia, Praha 2007, např. str. 124, 62 - 63).

[22] Pro řádnou aplikaci institutu zneužití práva je podle zdejšího soudu v návaznosti na posledně citovanou literaturu a samotný institut zákazu zneužití práva a jeho obvyklou aplikaci použít objektivní a subjektivní test. To znamená, že pro správné použití institutu zákazu zneužití práva je třeba z řádně zjištěného skutkového stavu logicky vyvodit ze skutkových okolností případu vytvoření uměle vykonstruované situace, která má přinést žalobci užitek a kterou by žalobce jinak nevytvořil (objektivní test) a vyvodit záměr žalobce výhodu získat (subjektivní test, zjišťuje se úmysl), přitom je třeba zahrnout do hodnocení (mimoprávní) standardy chování jako je veřejný zájem (resp. dobré mravy, dobrá víra či obcházení zákona) a objektivní rozpor s nimi (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, čj. 76A 3/2011 – 29 a zejména ze dne 5. 2. 2015, čj. 76 A 26/2013 – 48).

[23] V souzené věci vytvářel žalobce, resp. jeho zmocněnec situace jako především zrušení trvalého bydliště v České republice, poskytnutí adresy na

Kanárských ostrovech, kde byl jako adresát neznámý, poskytování e-mailových adres, na které bylo problematické či nemožné doručování, dále uvedl, že jedna ze zásilek s rozhodnutím správního orgánu se ztratila apod. Ve svém souhrnu všechna tato jednání a všechny události vytvářejí ucelený komplex procesní obstrukční taktiky, které je četným správními orgány či správním (a nejen správním, ale i např. trestním) soudům známa a svědčí o účelovém, obstrukčním chování advokáta žalobce a jeho zmocněnce ve správním řízení. Mimo výše a ve správním spise v souzené věci jmenované spisové značky či čísla jednací věci projednávaných správními orgány a soudy, které se týkaly zmocněnce žalobce a jeho zástupce v soudním řízení správním, jde např. o věci sp. zn. 72 A 29/2014, sp. zn. 72 A 2/2014 (projednávané u zdejšího soudu) a celá řada mnohých dalších u zdejšího soudu i v rámci celé České republiky. Objektivní test tak byl podle soudu jednoznačně naplněn.

[24] Subjektivní test pak spočívá ve zjištění úmyslu, záměru žalobce získat výhodu, kterou by jinak žalobce nezískal. Jednání zmocněnců je přitom třeba přičítat zastoupenému. Záměrem žalobce v prodlužování řízení o přestupku je dosáhnout svého nepotrestání, tj. uplynutí doby jednoho roku od spáchání přestupku bez toho, aby byl obviněný z přestupku uznán vinným, a to tak, že podle judikatury rozhodnutí o přestupku nabude v této lhůtě (podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích) právní moci. Součástí obvyklé taktiky zástupců žalobce, která vede k prodlužování přestupkového řízení, jsou obstrukce při doručování, projednávání přestupku, při dokazování. Jak uvedl nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. 9 As 162/2014 – 31, jde o procesní strategii, která je předem připravená a již je advokát zastupující žalobce i zmocněnec žalobce ve správním řízení dobře znám správním úřadům i soudům v rámci celé ČR. Výhodou, které úspěšným uplatněním takové taktiky žalobce získá, je nejen nepotrestání formou pokuty, ale i to, že mu nebudou zapsány body do evidence řidičů, což souvisí v budoucnu s dosažením počtu 12 bodů a následným odnětím řidičského oprávnění.

[25] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 - 81, jde u zneužití práva o institut, který je nutno používat výjimečně. Soud souhlasí s tím, že při shledání zneužití práva správním orgánem či soudem jde o velmi významný zásah do práv jednotlivce. A právě souzená věc výjimečná je a do značné míry modelová, velice se podobající věci, kterou rozhodl pod čj. 9 As 162/2014 – 31 Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem, na který pro stručnost zdejší soud odkazuje. Nadto v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud deklaruje v prvně citovaném rozsudku i právo státu na spravedlivý proces, s čímž se zdejší soud v souzené věci ztotožňuje.

[26] Soud se ztotožňuje i s úvahou žalovaného, že na zvolení zástupce, který svou funkci nevykonává řádně a vytváří obstrukce, je nutno dívat se tak, že si žalobce nezvolil žádného zmocněnce. S takovou úvahou soud souhlasí potud, pokud je prokázáno a v rozhodnutí odůvodněno, proč zmocněnec nemůže svou funkci vykonávat, ovšem taková úvaha musí být vždy spojena s aplikací institutu zneužití práva či jinou obdobnou úvahou, jako je ta o obcházení zákona apod. Použití dobrých mravů není ve správním právu zakotveno v zákoně ani se spojením dobrých

mravů a správního práva příliš nezabývá judikatura, avšak je nutno konstatovat jednak to, že v některých doktrínách je neurčitý právní pojem „dobré mravy“ spojen právě s institutem zneužití práva. A již podle letitého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (Boh. adm. 4488) *„veřejný pokoj a řád znamená jednak souhrn právních norem a norem etických a společenských, jichž zachování podle dočasně panujících obecných názorů je podmínkou klidného a spořádaného soužití, jednak stav společnosti oněm normám odpovídající“* (srov. citaci v učebnici prof. Jiřího Hoetzela: *Československé správní právo*. 2. přepracované vydání. Praha 1937, s. 21).

[27] Nedůvodná je námitka žalobce, že v žádném zákoně není výslovně stanoveno, že správní úřad může zmocněnce žalobce odmítnout. Pramenem práva nejsou pouze právní předpisy, ale také právní principy. Při základních právních znalostech toto musí či by mělo být známo i zástupci žalobce v soudním řízení správním jakožto advokátu, který z titulu své profese tyto znalosti mít má.

[28] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány obou stupňů posoudily spornou právní otázku v souladu s právem, včetně právních principů a vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[29] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 21. 5. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně